

Για την αποδημία του Λυκούργου Κάππα

/ [Γενικά Θέματα](#)

Καλό παράδεισο, πολυαγαπημένε μας Λυκούργε Κάππα

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη

Φιλολόγου, MSc

Άνοιξα σήμερα την ιστοσελίδα των φίλων της Μονής Βατοπαιδίου, το Διακόνημα, και αμέσως έπεσα πάνω στην ανακοίνωση για την αποδημία του αγαπημένου μας Λυκούργου Κάππα. Ήταν κάτι πολύ αναπάντεχο, γιατί βρεθήκαμε πριν από δέκα μέρες στην παγκύπρια συνεστιάση του Δήμου Λευκονοίκου και κάναμε σχέδια να πάμε μαζί στο Πόρτο Λάγος, για να συναντήσουμε τον Γέροντα Εφραίμ, αφού, όπως έλεγε, δεν είχε δύναμη να πάει στο Άγιο Όρος.

Φαίνεται, όμως, ότι ήταν έτοιμος για να τον καλέσει ο Κύριός μας. «Σαν έτοιμος από καιρό, σαν θαρραλέος», αποχαιρέτησε τον κόσμο τούτο, για να πάει στον κόσμο τον αληθινό. Έφυγε πολύ ήρεμα, μέσα σε λίγες ώρες, από ανακοπή καρδιάς. Δεν το πιστεύω ότι δεν θα μας ξαναχαμογελάσει, δεν θα μας ξαναπειράξει, δεν θα

μας πλημμυρίσει με την αγάπη του.

Τούτη την ώρα, νιώθω πολύ ήρεμη μέσα μου, ξέροντας ότι κέρδισε την αιωνιότητα. Ξέροντας ότι μας θέλει, όλους όσοι τον αγαπάμε, να είμαστε δυνατοί και να αντιμετωπίσουμε το γεγονός του θανάτου του με στωικότητα, αξιοπρέπεια, ψυχραιμία, γιατί έφυγε ένας εκλεκτός άνθρωπος του Θεού.

Αναντίλεκτα, όλοι γνωρίζουμε τη ρήση του Μεγάλου Αλεξάνδρου: «Στον πατέρα μου χρωστώ το ζην και στον δάσκαλό μου το εύ ζην». Πραγματικά, οι πιο πολλοί Λευκονοικιάτες, μα και οι κάτοικοι των γύρω περιοχών, χρωστούμε το ευ ζην μας στον καθηγητή και γυμνασιάρχη μας στο Γυμνάσιο Λευκονοίκου, στον μακαριστό Λυκούργο Κάππα. Στη ζώσα παρουσία του πνευματικού ανθρώπου, όχι μόνο μέσα στο σχολείο αλλά και σε ολόκληρη την κοινωνία του Λευκονοίκου, στον άνθρωπο με το απaráμιλλο ήθος που μας ενέπνεε τον έρωτα του καλού, που μας έκανε περήφανους, που με το χάρισμα του παιδαγωγού σμίλευε τις ψυχές μας και μας βοηθούσε να ανοίξουμε τα φτερά μας. Κυρίως, όμως, με την αγάπη του μας εμφυσούσε τον σεβασμό και τον θαυμασμό.

Αξίζει να αναφέρω επίσης ότι ο μεταστάς ήταν ο καλλιεργημένος άνθρωπος με τους ανοικτούς ορίζοντες, με τη σφαιρική παιδεία, με την ευρύτητα πνεύματος, ο λάτρης του βιβλίου, της λογοτεχνίας, ο επαρκής αναγνώστης. Ταυτόχρονα, ήταν το πρότυπό μας στη συνεχή επιμόρφωση, τη διά βίου παιδεία. Εκείνο, όμως, που τον διέκρινε ήταν η αίσθηση του χιούμορ, η πειρακτική διάθεση, η λεπτή ειρωνεία με αγάπη και κατανόηση. Αυτού του γνωρίσματος είναι μάρτυρας και ο Γέροντας Εφραίμ, ο συμμαθητής μου, που του είχε ιδιαίτερη αδυναμία.

Αργότερα στην προσφυγιά μας ήταν ο Δήμαρχός μας, όταν προσπαθούσαμε να βρούμε τους συνδημότες μας, για να συναντιόμαστε και να θυμόμαστε το Λευκόνοικό μας που μας το πήραν με το ζόρι. Ήταν η ψυχή και ο καθοδηγητής μας, σε αυτές τις πρώτες προσπάθειες, με τον καλό του τρόπο και την ευγένειά του, με το πλατύ χαμόγελο, την οξύνοια, την ευστροφία και την αρχοντιά του. Γιος της καλής μαμμούς του Λευκονοίκου, της πασίγνωστης Αρετής, ευτύχησε να μορφωθεί για να μορφώσει γενεές γενεών, να κατακτήσει αξιώματα, μα και ευλογήθηκε να έχει ως σύζυγο τη θεία Σταυρούλα με το αδαμάντινο ήθος και τη μαρτυρία Θεού, που του χάρισε τέσσερα υπέροχα παιδιά.

Μα, σε τελική ανάλυση, η μεγαλύτερη ευλογία της ζωής του ήταν ότι τα τελευταία χρόνια λόγω της στενής πνευματικής του σχέσης με τον Γέροντα Εφραίμ της Μονής Βατοπαιδίου, που ήταν μαθητής του, ήταν τακτικός επισκέπτης του Αγίου Όρους και έχει βιώσει τον ορθόδοξο τρόπο ζωής.

Δεν είναι υπερβολή να υποστηρίξει κανείς ότι ο μ. Λυκούργος Κάππας σε όλα τα αξιώματα που τον αξίωσε να ανέβει ο Θεός, μέχρι το ύψιστο αξίωμα του Υπουργού Παιδείας και Πολιτισμού, τίμησε το ρηθέν υπό του Πλάτωνα στον «Μενέξενο», ο οποίος ταυτίζει τη γνώση με το ήθος: «Πάσα επιστήμη, χωριζομένη αρετής, πανουργία ου σοφία φαίνεται». Υπηρέτησε το βασίλειο του ανθρώπου, το «Imperium homini». Με λίγα λόγια, αρμόζουν και σ' αυτόν οι στίχοι του Κων. Καβάφη «Τίμιοι κι ίσιοι σ' όλες των τις πράξεις, αλλά με λύπη κιόλας κι ευσπλαχνία».

Καταληκτικά, νομίζω ότι σ' αυτούς τους καιρούς τους εκμαυλιστικούς, , ο συγχωρεμένος Λυκούργος Κάππας, κόντρα στο κλίμα του συβαριτισμού, αποτελεί πρότυπο ανθρώπου που δεν υπηρέτησε τον Κερδώο Ερμή, που δεν παρασύρθηκε από τις σειρήνες του εύκολου πλουτισμού, που δεν θέλησε να αμαυρώσει την τιμή και την υπόληψή του με δοσοληψίες ύποπτες με απώτερο σκοπό την απόκτηση υλικών αγαθών. Πίστεψε σε πνευματικές αξίες που είναι ένα κερδί στον ναό της ψυχής. Σώφρονας και εγκρατής, νουνεχής, «νούσιμος» δηλ. Μεσαρίτης, άνθρωπος του μέτρου, ζώντας σε μια κοινωνία από τοξικομανείς της ευμάρειας, δεν αλλοτριώθηκε, αλλά κράτησε ήθος ελεύθερο. Συνεπώς, πρέπει να σεμνυνόμαστε για τον αγαπημένο μας μ. Λυκούργο Κάππα, με την ψυχική μεγαλοσύνη, την ακτινοβόλουσα προσωπικότητα, τη μετριοπάθεια, την αρετή της συναίνεσης, την αγάπη που εξέπεμπε σε όλους όσοι ήταν γύρω του. Το Λευκόνοικο από σήμερα είναι πιο φτωχό, κι εμείς θρηνούμε για τον χαμό του. Τον ευγνωμονούμε, γιατί μας έμαθε Αγγλικά!

Καλό ταξίδι, πολυαγαπημένε μας, λατρευτέ μας γυμνασιάρχη. Αφήνεις μνήμη αγαθή! Τα παιδιά σου, τα βιολογικά μα και τα πνευματικά, όπως και όλοι οι συγγενείς σου, είναι πολύ περήφανοι για σένα. Θα θυμόμαστε πάντα την προσήνεια και την καλοσύνη σου, την ωριμότητα και την ευπροσηγορία σου, την ακεραιότητα και την αγάπη που έδειχνες σε όλους μας, το χιούμορ και την εγκαρδιότητά σου.

Ήσουν ο «καλός καγαθός» άνθρωπος. Ένας πραγματικός ευπατρίδης, ένας ευγενής άνθρωπος του μέτρου και του πνεύματος. Για σένα ισχύει το “Οία η μορφή, τοιάδε και η ψυχή”, που έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες. Ήσουν ο ενεργός πολίτης που πρόσφερε απλόχερα τη σοφία και τις γνώσεις σου, που αγωνιούσες για το μέλλον το νησιού μας, που ανταποκρινόσουν στο κάλεσμα για προσφορά στον τόπο σου. Κυρίως, όμως, η ψυχή σου και η καρδιά σου ήταν στραμμένη στο Λευκόνοικό μας που τόσο αγαπούσες.

Ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή σου. Πας να βρεις τους γονείς σου, και κυρίως τη μητέρα σου Αρετή που τόσο αγαπούσες. Ο Θεός να παρηγορήσει τη θεία

Σταυρούλα, τα παιδιά και τα εγγόνια σου.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα σε σκεπάσει. Καλό Παράδεισο, πολυαγαπημένε μας, αξέχαστέ μας καθηγητή. Χαιρετισμούς στους συνδημότες μας, τους τιμαριώτες του ουρανού.